

2

Ane cíti svoj výkrik v hlave, počuje, ako sa odráža od stien – ten hrozný zvuk je všade. Potom stíchna a zostane stáť pred prázdnu detskou postieľkou ako soľný stĺp, s dlaňou pritisnutou k ústam. Marco šmátra po vypínači. Obaja civejú na prázdne miesto, kde malo ležať dieťa. Nie je možné, že zmizlo. Cora sa z postieľky sama dostať nemohla. Má iba šesť mesiacov.

„Zavolaj políciu,“ hlesne Anne a nato sa jej zdvihne žalúdok. Prehne sa v páse a vracia pomedzi prsty, tekutina kaskádovito dopadá na drevenú dlážku. Detská izba, vymalovaná jemným maslovožltým odtieňom so vzorkou kreslených skackajúcich ovečiek, sa okamžite naplní pachom žlče a paniky.

Marco sa ani nehne. Anne naňho pozrie. Je paralyzovaný, v šoku hľadá na prázdnu postieľku, akoby neveril tomu, čo vidí. Anne mu z očí vyčíta strach i vinu a zakvíli – je to strašný nariekavý zvuk zvierata v bolestiach.

Marco sa ani tentoraz nehne. Anne prebehne cez chodbu do ich spálne, z nočného stolíka schmatne telefón a vyťuká 911. Ruky sa jej trasú a špinia telefón vývratkami.

Marco sa konečne preberie. Počuje ho, ako rýchlo behá po poschodí, zatiaľ čo ona cez chodbu znovu civie na prázdnu posteľku. Marco nazrie do kúpeľne, na odpočívadlo, potom rýchlo prebehne okolo nej, prehľadá prázdnu izbu a napokon aj poslednú miestnosť na chodbe, tú, z ktorej si urobili domácu pracovňu. Anne v tej chvíli zvláštne odťažito uvažuje, prečo tam vlastne Marco išiel hľadať. Akoby sa časť jej mysle odčlenila a pokúšala sa uvažovať logicky. Veď ich dieťa sa ešte nedokáže samostatne presúvať. Nie, malá nie je v kúpeľni ani v prázdnej izbe, ani v pracovni.

Niektu ju uniesol.

Ozve sa spojovateľka a Anne skríkne: „Niektu nám uniesol dieťa!“ Ledva sa jej podarí upokojiť aspoň natoľko, aby dokázala odpovedať na otázky.

„Rozumiem, pani. Pokúste sa neprepadnúť panike. Polícia je už na ceste,“ ubezpečí ju spojovateľka.

Anne zloží telefón. Trasie sa na celom tele. Cíti, že jej znovu hrozí nevoľnosť. *Ako to bude vyzerat?* pomyslí si. Dieťa nechali samo doma. Je to nezákonné? Určite. Ako to vysvetlia?

Vo dverách do spálne sa objaví Marco, bledý a zmučený.

„Ty za to môžeš!“ skríkne Anne s vytreštenými očami a prebehne popri ňom. Vletí do kúpeľne pri schodisku a znovu vracia, tentoraz do umývadla, vzápätí si z roztrasených rúk umyje vývratky a vypláchne si ústa. Marco stojí tesne za ňou. V zrkadle sa im stretnú oči.

„Je mi to ľúto,“ zašepká. „Prepáč. Je to moja vina.“

Áno, naozaj mu je to ľúto, no hoci to Anne vidí, zdvihne ruku a pästou vrazí do odrazu jeho tváre v zrkadle. To sa roztriešti a ona sa vzlykajúc zrúti. Marco sa ju pokúsi vziať

do náručia, ale odsotí ho a uteká na prízemie. Ruka jej krváca, na zábradlí zanecháva šarlátové stopy.

Všetko, čo sa stane potom, je takmer neskutočné. Pohodlný dom, v ktorom Anne a Marco bývajú, sa zmení na miesto činu.

Anne sedí na pohovke v obývačke. Nieкто jej cez plecia prehodil deku, no aj tak sa trasie. Je v šoku. Na ulici pred domom parkujú policajné autá, červené majáky blikajú, prenikajú cez okno a krúžia po bledých stenách. Anne nehybne sedí na pohovke a hľadí pred seba, akoby ju zhypnotizovali.

Marcovi sa láme hlas, keď policajtom rýchlo opisuje zmiznuté dieťa – šesťmesačné dievčatko, plavé vlásky, modré očká, váži asi sedem kilogramov, na sebe má jednorazovú plienku a obyčajné ružové dupačky. Z postieľky zmizla aj ľahká detská prikrývka, čistobiela.

Okolo neho sa roja uniformovaní policajti. Rozídu sa do všetkých kútov, prehľadávajú celý dom. Niektorí majú na rukách latexové rukavice a nesú súpravy na zber dôkazového materiálu. Anne a Marco za tých desať minút do príchodu polície horúčkovo pátrali, ich hľadanie však neprinieslo nijaký výsledok. Forenzný tím postupuje pomaly. Očividne nehľadá Coru, ale dôkazy. Dieťa je tak či onak preč.

Marco sa posadí na pohovku k Anne a jednou rukou si ju privinie. Anne by sa najradšej odtiahla, no neurobí to. Nestrasie jeho ruku. Ako by to pred políciou vyzeralo? Z dychu mu cíti alkohol.

Teraz už obviňuje najmä seba. Ona za to môže. Chce zhodiť vinu na Marca, ale nejde to – pristala, že dieťa ne-

chajú samo. Mala zostať doma. Nie, vlastne mala Coru zobrať k susedom, vykašať sa na Cynthiu. Pochybuje, že by ich vyhodila a radšej by oželela Grahamovu oslavu. Anne si to však uvedomila prineskoro.

Polícia ich bude odsudzovať a všetci ostatní tiež. *Tak im treba, krkavčím rodičom, keď nechali dieťa samo.* Aj ona by tak uvažovala, keby sa to stalo niekomu inému. Vie, že matky sú až prehnane kritické, vie, ako rady sa vyvyšujú nad iné matky. Spomenie si na známe zo skupiny, ktorá sa raz do týždňa stretáva u niektorej z nich. Nosia deti so sebou, pijú kávu, klebetia. Čo o nej povedia?

Prišiel ešte niekto – pokojný muž v tmavom obleku dobrého strihu. Uniformovaní policajti sa k nemu správajú úctivo. Anne zdvihne hlavu, stretne sa s jeho prenikavým pohľadom a pomyslí si: *Kto je to?*

Muž podíde k nim a posadí sa do kresla oproti. Predstaví sa ako detektív Rasbach. Potom sa nakloní dopredu. „Porozprávajte mi, čo sa stalo.“

Anne jeho meno okamžite zabudne alebo ho skôr vôbec nevníma. Zachytí len slovo detektív. Pozrie naňho a povzbudí ju prenikavá inteligencia, ktorá mu vyžaruje z očí. *Tento muž im pomôže. Vrátí im Coru.* Pokúsi sa uvažovať, ale nemôže. Je zároveň nervózna aj otupená. Len pazerá detektívovi do vnímavých očí a rozprávanie prenechá Marcovi.

„Boli sme vedľa,“ začne, viditeľne rozrušený. „U susedov.“ Potom sa odmlčí.

„Áno?“ povzbudí ho detektív.

Marco zaváha.

„Kde bolo dieťa?“ spýta sa detektív.

Marco neodpovie. Nechce to vysloviť.

Anne sa ovládne a odvetí namiesto neho, po lícach sa jej skotúlajú slzy: „Nechali sme ju tu, v postieľke, pri zapnutom monitore.“ Čaká, ako sa detektív zatvári – *Otrasní rodičia!* Jeho tvár však nič neprezrádza. „Monitor sme mali so sebou a stále sme ju kontrolovali. Každú polhodinu.“ Anne pozrie na Marca. „Nezišlo nám na um...“ Nedokáže to dopovedať. Ruku si zdvihne k ústam, prsty si pritisne na pery.

„Kedy ste ju skontrolovali naposledy?“ vyzvedá detektív a z vnútorného vrecka na saku si vytiahne zápisník.

„Ja som ju bola pozrieť o polnoci,“ odvetí Anne. „Tú hodinu si pamätám. Kontrolovali sme ju každú polhodinu a bola som na rade. Bola v poriadku. Spala.“

„Ja som ju zasa skontroloval o pol jednej,“ pokračuje Marco.

„Tým časom ste si celkom istý?“ spýta sa ho detektív. Marco prikývne, pohľad má upretý do zeme. „A to bolo naposledy, čo ste ju pred príchodom domov šli pozrieť?“

„Áno.“ Marco pozrie na detektíva a nervózne si prehrabne tmavé vlasy. „Kontroloval som ju o pol jednej. Bol som na rade. Boli sme tak dohodnutí.“

Anne prikývne.

„Koľko alkoholu ste dnes večer vypili?“ opýta sa detektív Marca.

Ten sa začervena. „Vedľa bol menší večierok. Dal som si zopár pohárikov,“ prizná.

Detektív pozrie na Anne. „A vy ste dnes večer niečo vypili, pani Contiová?“

Líca sa jej rozhoria. Dojčiace matky by alkohol piť nemali. Najradšej by zaklamala. „Pri večeri som si dala trochu vína. Nevieam presne koľko,“ hlesne. „Bola to oslava.“ V duchu sa pýta, či vyzerá pripitá a čo si asi detektív o nej

myslí. Odrazu má pocit, že ten muž do nej vidí. Spomenie si na vývratky v detskej izbe. Cíti jej z dychu alkohol, tak ako ho ona cíti z Marca? Spomenie si na rozbité zrkadlo v hornej kúpeľni, na svoju zakrvavenú ruku, teraz obviazanú čistou utierkou. Zahanbí sa. Ako asi pred ním vyzerajú? Opití rodičia, ktorí nechali sotva polročnú dcérku samu v dome. Možno pôjdu pred súd...

„Súvisí to s tým nejako?“ spýta sa Marco.

„Môže to ovplyvniť spoľahlivosť vašich postrehov,“ pokojne odpovie detektív. Nezní to kriticky. Zdá sa, že mu ide iba o fakty. „O koľkej ste odišli z večierka?“ dodá.

„Bolo takmer pol druhej,“ odvetí Anne. „Stále som si na mobile pozerala, koľko je hodín. Už som chcela odísť. Ja... mala som ju skontrolovať o jednej... bola som na rade... ale myslela som si, že už aj tak každú chvíľu odídeme. Súrila som Marca, aby sa už rozlúčil.“ Cíti mučivé výčitky svedomia. Keby bola dcérku skontrolovala o jednej, ešte by ju mali? Možností, ako zabrániť tejto hrôze, však bolo veľa.

„Na linku 911 ste zavolali presne o jedna dvadsaťsedem,“ konštatuje detektív.

„Dvere na dome boli otvorené,“ spomenie si zrazu Anne.

„Dvere na dome boli otvorené?“ spýtavo zopakuje detektív.

„Pootvorené. Asi na desať centimetrov. Som presvedčená, že keď som ju prišla o polnoci skontrolovať, zamkla som za sebou,“ tvrdí Anne.

„Ste si istá?“

Anne sa zamyslí. Naozaj si je istá? Keď uvidela tie otvorené dvere, bola pevne presvedčená, že ich za sebou zamkla. No teraz, po všetkom, čo sa stalo, môže mať ešte vôbec nejakú istotu? Obráti sa k manželovi. „Ty si určite nenechal dvere otvorené?“

„Určite,“ odvetí stroho. „Aj tak som nevchádzal predným vchodom. Keď som ju kontroloval, chodil som zadnými dverami, zabudla si?“

„Používali ste zadné dvere,“ zhrnie detektív.

„No, možno som ich zakaždým nezamkol,“ prizná Marco a rukami si zakryje tvár.

Detektív Rasbach si pozorne obzerá manželov. Zmizlo im dieťa. Uniesli ho z detskej postielky – ak možno veriť rodičom, Marcovi a Anne Contiovcom, zhruba medzi pol jednou a jedna dvadsaťsedem nadržanom. Spáchala to neznáma osoba alebo osoby, kým boli rodičia na oslave u susedov. Predné dvere do domu boli pootvorené. Zadné možno nechal odomknuté otec – keď dorazila polícia, našla ich zatvorené, ale odomknuté. Matka je nepopierateľne v strese. Otec vyzerá veľmi otrasený. Na celej situácii však niečo nie je v poriadku. Rasbach uvažuje, čo sa tu v skutočnosti odohráva.

Bez slova naňho zakýva detektív Jennings. „Pardon.“ Detektív Rasbach sa ospravedlní a na chvíľu sa vzdiali od šokovaných rodičov.

„O čo ide?“ spýta sa potichu.

Jennings zdvihne liekovku s tabletkami. „Našiel som ich v skrinke v kúpeľni.“

Rasbach preberie od Jenningsa plastovú nádobku a prečíta si nálepku: ANNE CONTIOVÁ, SERTRALIN, 50 MG. Sertralín, ako Rasbach vie, je silné antidepresívum.

„Zrkadlo v hornej kúpeľni je rozbité,“ informuje ho Jennings.

Rasbach prikývne. Hore ešte nebol. „Našli ste ešte niečo?“

Jennings pokrúti hlavou. „Zatiaľ nič. Dom vyzerá čistý. Nič iné zrejme nezmizlo. O niekoľko hodín sa viac dozvieme z forenzného.“

„Okej,“ prikývne Rasbach a podá liekovku Jenningsovi.

Vráti sa k manželom na pohovke a nadviaže na výsluch. Pozrie na manžela. „Marco... môžem vás osloviť Marco? Čo ste urobili, keď ste o pol jednej skontrolovali dieťa?“

„Šiel som spať na večierok,“ odvetí Marco. „Za domom u susedov som si ešte zapálil.“

„Fajčili ste sám?“

„Nie. Vyšla tam za mnou Cynthia.“ Marco očervenie a Rasbach si to všimne. „To je suseda, ktorá nás pozvala.“

Rasbach sa zahľadí na jeho manželku. Je to prítažlivá žena, má jemné črty a žiarivé hnedé vlasy, ale teraz vyzerá unavene. „Vy nefajčíte, pani Contiová?“

„Nie, nefajčím. No Cynthia áno,“ potvrdí Anne. „Ja som zatiaľ sedela za stolom v jedálni s Grahamom, jej manželom. Jemu sa cigaretový dym protiví a mal narodeniny, tak sa mi zdalo nezdvorilé nechať ho tam samého.“ Potom z nejakého záhadného dôvodu dodá: „Cynthia celý večer flirtovala s Marcom a bolo mi Grahama ľúto.“

„Aha,“ prikývne Rasbach. Zadáva sa na Marca, ktorý vyzerá úplne zničené – ale aj nervózne a previnilo. Rasbach sa k nemu obráti. „Takže krátko po pol jednej ste boli vzadu na dvore. U susedov. Máte predstavu, koľko času ste tam strávili?“

Marco bezmocne zavrtí hlavou. „Možno pätnásť minút... viac-menej.“

„Videli ste niečo? Alebo počuli?“

„Ako to myslíte?“ Manžel vyzerá ešte šokovanejšie ako predtým. Trošku sa mu pletie jazyk. *Ktovie, koľko naozaj vypil,* pomyslí si detektív.